

Dohoda o vydaní a navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam

Povinná osoba: Slovenská republika v zastúpení: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik
sídlo: Nám. SNP 8, 975 66 Banská Bystrica
štatutárny orgán: Ing. Matej Vigoda - riaditeľ, poverený riadením
zastupovanie: Za štátny podnik vo všetkých jeho veciach koná a podpisuje generálny riaditeľ. V čase jeho neprítomnosti za štátny podnik konajú a podpisujú jeho zástupcovia samostatne v poradí, ako sú ako zástupcovia generálneho riaditeľa zapísaní.
IČO: 36 038 351
zapísaný v Obchodnom registri Okresného súdu Banská Bystrica, oddiel: PŠ, vložka 155/S

(ďalej len „Povinná osoba“)

a

Oprávnená osoba: Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza
so sídlom: Ulica Jána Hollého 10, 917 01 Trnava
IČO: 00 419 702
konajúca prostredníctvom: J.E. Mons. Ján Orosch, arcibiskup
cirkevná organizácia evidovaná v registri cirkevných právnických osôb Ministerstva kultúry SR

(ďalej len „Oprávnená osoba“)

(Povinná osoba a Oprávnená osoba spoločne ďalej len ako „Účastníci Dohody“)

uzatvárajú v zmysle ust. § 2 ods. 1 písm. c) a § 5 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „Reštitučný zákon“) a v zmysle nižšie uvádzaných právoplatných rozsudkov v predmetnej veci a ustálenej judikatúry v reštitučných veciach túto

dohodu o vydaní a navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam (ďalej len „Dohoda“):

Článok I. Úvodné ustanovenie

1.1 Rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 19.11.2019, č. k. 6C/176/2006-1546 vo výroku II. (ďalej len „Rozsudok okresného súdu“) a potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 24.03.2022, č. k. 7Co/31/2020-1637 (ďalej len „Rozsudok krajského súdu“ a spoločne s Rozsudkom okresného súdu aj len „Rozsudky“) predmetné súdy zaviazali Povinnú osobu na povinnosť v lehote 3 dní od právoplatnosti týchto Rozsudkov vydať a navrátiť Oprávnenej osobe vlastnícke právo k nasledovným nehnuteľnostiam v podiele 1/1 k celku:

- parcela číslo 4759/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 61255 m²,
- parcela číslo 4759/3, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 24243 m²,
- parcela číslo 4803/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 23573 m²,
- parcela číslo 4804, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 8743 m²,
- parcela číslo 4809/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13162 m²,
- parcela číslo 4811/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 2331 m²,
- parcela číslo 4757/4, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13861 m²,

vedeným Okresným úradom Komárno, katastrálnym oborom, nachádzajúcich sa v okrese Komárno, obec Vrbová nad Váhom, k. ú. Vrbová nad Váhom, zapísaných v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva číslo 115.

- 1.2 Rozsudok okresného súdu (výroky II. a III.) v spojení s Rozsudkom krajského súdu nadobudli v celosti právoplatnosť dňa 26.04.2022 a vykonateľnosť dňa 30.04.2022.

Článok II. Predmet Dohody

- 2.1 Povinná osoba na základe Rozsudkov touto Dohodou vydáva a navracia Oprávnenej osobe vlastníctvo v podiele 1/1 k celku k nasledovným nehnuteľnostiam:

- parcela číslo 4759/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 61255 m²,
- parcela číslo 4759/3, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 24243 m²,
- parcela číslo 4803/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 23573 m²,
- parcela číslo 4804, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 8743 m²,
- parcela číslo 4809/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13162 m²,
- parcela číslo 4811/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 2331 m²,
- parcela číslo 4757/4, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13861 m²,

vedeným Okresným úradom Komárno, katastrálnym oborom, nachádzajúcich sa v okrese Komárno, obec Vrbová nad Váhom, k. ú. Vrbová nad Váhom, zapísaným v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva číslo 115

(ďalej len „Nehuteľnosti“).

- 2.2 Oprávnená osoba prijíma od Povinnej osoby Nehuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva v podiele 1/1 k celku.

Článok III. Návrh na vklad

- 3.1 Účastníci Dohody sa dohodli, že návrh na vklad vlastníckeho práva k Nehuteľnostiam do katastra nehnuteľností v prospech Oprávnenej osoby podá Okresnému úradu Komárno, katastrálnemu odboru Oprávnená osoba.

Článok IV. Zverejnenie Dohody

- 4.1 Účastníci Dohody súhlasia so zverejnením tejto Dohody vrátane jej príloh v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády SR, na internetovej stránke Povinnej osoby, či v Obchodnom vestníku, ako aj s tým, že táto Dohoda bude zverejnená v súlade s príslušnými právnymi predpismi, najmä ustanoveniami § 5a zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v platnom znení a ustanoveniami § 47a zákona č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom v platnom znení.

Článok V. Záverečné ustanovenia

- 5.1 Účastníci Dohody podpisom Dohody potvrdzujú, že právny úkon je urobený v predpísanej forme, prejavy vôle sú hodnoverné, dostatočne zrozumiteľné a ich zmluvná voľnosť nie je ničím obmedzená.
- 5.2 Vo veciach neupravených Dohodou sa zmluvný vzťah spravuje príslušnými ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov.
- 5.3 V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (a to rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.09.2014 so sp. Zn. 1Sžr/147/2013 a rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.01.2015 so sp. Zn. 1Sžr/175/2013)

Najvyšší súd SR vyslovil právny názor, že výroky právoplatných rozsudkov vydaných podľa Reštitučného zákona, t.j. aj predmetné výroky Rozsudkov, v prípadoch, kedy povinná osoba napriek právoplatnému rozsudku nesplní povinnosť vydať nehnuteľnosti, nahrádzajú prejav vôle a podpis povinnej osoby v dohode o vydaní a navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam, a teda vyjadrenie súhlasu s obsahom uvedeným v danom výroku rozsudku, t.j. s obsahom uvedeným vo výrokoch Rozsudkov. To znamená, že predmetné právoplatné Rozsudky nahrádzajú prejav vôle a podpis Povinnej osoby v tejto Dohode.

- 5.4 Neoddeliteľnou súčasťou tejto Dohody sú nasledovné prílohy:
Príloha č. 1: Rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 19.11.2019, č. k. 6C/176/2006-1546 s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti zo dňa 27.04.2022;
Príloha č. 2: Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 24.03.2022, č. k. 7Co/31/2020-1637 s doložkou právoplatnosti zo dňa 27.04.2022.
- 5.5 Táto Dohoda je vyhotovená v štyroch (4) vyhotoveniach, z ktorých dve (2) vyhotovenia sú určené pre Okresný úrad Komárno, katastrálny odbor, jedno (1) vyhotovenie si ponechá Oprávnená osoba a jedno (1) vyhotovenie je určené pre Povinnú osobu.
- 5.6 Táto Dohoda nadobúda platnosť dňom podpisu Účastníkov Dohody, resp. dňom podpisu Oprávnenej osoby a právoplatnosťou Rozsudkov (v zmysle bodu 5.3 Dohody); a účinnosť dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia v súlade s bodom 4.1 tejto Dohody. Účinky prevodu vlastníckeho práva k Nehnuteľnosti podľa Dohody nastávajú dňom právoplatnosti rozhodnutia Okresného úradu Komárno, katastrálneho odboru o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech Oprávnenej osoby k Nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností.
- 5.7 Účastníci Dohody vyhlasujú, že si Dohodu riadne prečítali a potvrdzujú, že Dohoda je zrozumiteľná a určitá a vyjadruje ich skutočnú, slobodnú a vážnu vôľu, nie je uzatvorená v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok a na znak súhlasu ju vlastnoručne podpísali.

Povinná osoba:

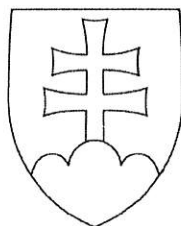
V Bratislave, dňa

.....
LESY Slovenskej republiky, štátny podnik
Ing. Matej Vígoda,
riaditeľ, poverený riadením

Oprávnená osoba:

V Trnave, dňa 16.6.2022

.....
Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza
J.E. Mons. Ján Orosch
arcibiskup

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno, sudcom JUDr. Máriom Pivarčim, v právnej veci žalobcu: **Rímskokatolícka cirkev Trnavská arcidiecéza, so sídlom Ulica Jána Hollého 10, 917 01 Trnava, Slovenská republika, IČO: 00 419 702**, v konaní zastúpený: MAPLE & FISH s. r. o., so sídlom Dunajská 15/A, 811 08 Bratislava, IČO: 36 718 432, proti žalovanému: **LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351**, v konaní zastúpený: HMG LEGAL, s. r. o., so sídlom Červeňova 14, 811 03 Bratislava, IČO: 35 885 459, o vydanie nehnuteľných vecí, takto

r o z h o d o l:

I. Súd konanie v časti o vydanie a navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam a to parcele č., ruh pozemku: lesné pozemky, o výmere m² a parcele č. uh pozemku: lesné pozemky, o výmere m², ktoré sú vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č., a vydania príslušnej dokumentácie **z a s t a v u j e**.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam:

- parcela č. 4759/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 61255 m²,
- parcela č. 4759/3, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 24243 m²,
- parcela č. 4803/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 23573 m²,
- parcela č. 4804, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 8743 m²,
- parcela č. 4809/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13162 m²,
- parcela č. 4811/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 2331 m²,
- parcela č. 4757/4, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13861 m²,

vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobca **m á** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov konania v rozsahu .

O d ô v o d n e n i e

1. Žalobca (pôvodný názov: Rímskokatolícka cirkev Bratislavsko-trnavská arcidiecéza) sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 13.09.2006 v znení jej následných zmien domáhal voči žalovanému vydania nehnuteľných vecí vedených Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom (*pozn. súdu súčasný názov*), v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115 a nehnuteľných vecí sú vedených Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca, Ostrihomské arcibiskupstvo bol výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 190 pre k.ú. Martovce. Podľa vety prvej článku I. Modusu vivendi uzavretou medzi Československou republikou a Svätou stolicou 2.2.1928 a Pápežskej konštitúcie slovenskosti zo dňa 30.12.1977 bola na základe konštitúcií „praescriptionum sacrosancti“ a „Qui Divino“ zriadená samostatná Slovenská provincia. Na základe týchto konštitúcií boli zosúladené hranice cirkevnej jurisdikcie štátnym hraniciam a potvrdená úprava právneho nástupníctva k cirkevnému majetku na území Slovenskej republiky. Z Modusu vivendi a uvedených konštitúcií vyplýva, že je právnym nástupcom Ostrihomského arcibiskupstva na území Slovenskej republiky. Pre úplnosť uviedol, že apoštolská konštitúcia z hľadiska cirkevného práva má silu zákona, ktorú vydáva pápež ako formálny zákon platný pre celú Katolícku cirkev. Podľa článku II. ods. 1 Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou Slovenská republika uznáva právo Katolíckej cirkvi v Slovenskej republike a jej členov na slobodné a nezávislé pôsobenie, ktoré zahŕňa najmä verejné vyznávanie, hlásenie a uskutočňovanie katolíckej viery, slobodu pri plnení poslania Katolíckej cirkvi, vykonávanie jej kompenzácií ustanovených kánonickým právom, vykonávanie vlastníckeho práva k jej finančným a materiálnym prostriedkom a spracovanie jej vnútorných vecí. Dňa 14.09.2005 vyzval žalovaného podľa Zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam nachádzajúcim sa v k.ú. Martovce, vedeným v pozemnoknižnej vložke č. 190 a na ich vydanie. O podanej výzve tiež upovedomil Odštepny závod Palárikovo, keďže predmetné nehnuteľnosti sa nachádzajú v rámci jeho územného obvodu. Vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam bolo odňaté bez náhrady úpravou pozemkového vlastníctva v zmysle pozemkových reforiem. O uvedenom svedčí zápis v pozemnoknižnej vložke č. 190 zo dňa 30.06.1948 a 01.04.1955. Svoj právny nárok na navrátenie vlastníctva opiera o ustanovenie § 3 ods. 1 písm. c), ods. 3, § 4 ods. 1, § 5 ods. 3 Zákona č. 161/2005 Z. z.

2. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 17.01.2007 žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že žalobca v hmotnoprávnej lehote končiacej dňom 30.04.2006 kumulatívne nepreukázal dôvod navrátenia vlastníctva podľa § 3 zákona č. 161/2005 Z. z. predložením listín osvedčujúcich tvrdenia žalobu o odňatí nehnuteľného predmetu tohto sporu

bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy - prechod z žalobcu na žalovaného a rovnako nepreukázal status oprávnenej osoby (§2 ods. 1 citovaného zákona) predložením listín (dokladov) osvedčujúcich neprerušenu líniu právneho nástupníctva. V tejto súvislosti uviedol, že odkaz na záznam pozemnoknižnej vložky, resp. odvolávanie sa na pridelenie IČO, či registráciu bez predloženia právne relevantných listín (dokladov) nemožno hodnotiť ako naplnenie povinnosti uloženej žalobcovi zákonom č. 161/2005 Z. z. Na základe uvedeného preto vzniesol námietku preklúzie práva a námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 24.03.2008 uviedol, že žalobca si svoj reštitučný nárok u povinnej osoby uplatnil v lehote do 30.04.2006 a to písomnou výzvou zo dňa 05.09.2005 a následne výzvou zo dňa 21.04.2006 písomne vyzval žalovaného na vydanie všetkých nehnuteľností, ktoré žalovaný vlastní alebo spravuje, a ktoré pôvodne patrili právnym predchodcom žalobcu. K námietke nepreukázania reštitučného titulu uviedol, že prvý relevantný zápis bol vykonaný pod poradovým číslom 8 v pozemnoknižnej vložke č. 190 v k. ú. Martovce a odňatie vlastníckeho práva sa uskutočnilo na základe prídelovej listiny č. 134/1955 zo dňa 15.03.1955. Ďalej sa vo svojom vyjadrení venoval otázke svojej aktívnej vecnej legitímácie s poukazom na Konkordát medzi Svätou Stolicou a Rakúskym cisárstvom pod č. 195/1855 ř. z., zákon č. 50/1874 ř.z., ktorým sa upravujú vonkajšie pomery Katolíckej cirkvi, nariadením ministra s plnou mocou pre Slovensko č. 132/1919 Ú. n. o vnúternej správe niektorých cirkevných statkov zo dňa 11.08.1919, nariadením ministra č. 7/1921 Ú.n. zo dňa 19.02.1921, Modus vivendi, Apoštolskú konštitúciu zo dňa 02.09.1937 „Ad ecclesiastici regiminis incrementum“.

4. Dňa 07.05.2008 bolo súdu žalobcom doručené oznámenie o zmene názvu účastníka, keď dňa 14.02.2008 bola vyhlásená apoštolská konštitúcia Slovaciae Sacrorum Antistites o vzniku diecéz a zmene hraníc a mien diecéz a cirkevných provincií. Na základe tejto konštitúcie došlo k zmene označenia Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy na Trnavskú arcidiecézu. Zároveň predložil potvrdenie cirkevného odboru Ministerstva kultúry SR zo dňa 01.04.2008 na preukázanie právnej subjektivity žalobcu.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 16.05.2008 s poukazom na čl. 19 Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou zo dňa 24.11.2000 namietal, že právom rozhodujúcim pre riešenie majetkovoprávnej problematiky je iba právny poriadok Slovenskej republiky a žalovaný zotrval na námietke preklúzie a námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Ďalej uviedol, že Modus vivendi nie je medzinárodnou zmluvou a nie je konkordátom. „Praescriptio sacrosancti“ a „Qui Divino“ neboli vydané ako dôsledok pokračovania Modus Vivendi.

6. Žalobca vo svojom podaní zo dňa 10.06.2008 okrem vyjadrenia sa k otázkam svojej aktívnej vecnej legitímácie žiadal, aby súd ako vedľajšieho účastníka pripustil

7. Žalovaný sa vo svojich následných podaniach zo dňa 03.09.2008, 21.11.2008, 17.04.2009, 02.09.2009 vyjadroval k otázkam aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ale i k otázkam pasívnej legitímácie žalovaného, a k tomu, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa zákona č. 161/2005 Z. z.

8. Žalobca sa vo svojich následných podaniach zo dňa 16.09.2008, 27.11.2008, 16.04.2009, 22.06.2009, vyjadroval k otázkam svojej aktívnej vecnej legitímácie, ale i k otázkam pasívnej legitímácie žalovaného, a k tomu, že žalobca preukázal splnenie podmienok podľa zákona č. 161/2005 Z. z.

9. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 6C/176/2006-946 zo dňa 11.09.2009 žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok na vznik práva na vydanie nehnuteľností a že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný v konaní.

10. Po odvolaní žalobcu Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 7Co/200/2009-1086 zo dňa 31.08.2011 rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 6C/176/2006-946 zo dňa 11.09.2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že zistil, že výzva žalobcu v prejednávanej veci spĺňala náležitosti vyžadované zákonom a vecná legitímácia žalovaného bola daná.

11. Súd prvej inštancie uznesením č. k. zo dňa pripustil, aby do konania ako žalovaný 2/ vstúpil so sídlom Bratislava. Zároveň pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný 1/ (pozn. súdu *LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*) je povinný vydať žalobcovi nehnuteľné veci vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115 a že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne vydať žalobcovi nehnuteľné veci vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.07.2014.

12. Žalobca podaním zo dňa 25.01.2016 vzal žalobu voči žalovanému 2/ späť a predmetom konania mala zostať povinnosť žalovaného 1/ vydať žalobcovi nehnuteľné veci vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115.

13. Súd prvej inštancie uznesením č. k. zastavil konanie voči žalovanému 2/ o vydanie nehnuteľných vecí vedených Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. Žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. § zo dňa 7.

14. Žalovaný (pozn. súdu *LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*) vo svojom vyjadrení zo dňa 30.07.2019 uviedol, že vzhľadom na späťvzatie žaloby žalobcom voči žalovanému 2/ je predmetom konania vydanie a navrátenie vlastníckeho práva žalovaného k nehnuteľným veciam vedeným Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115 a nehnuteľným veciam vedeným Okresným

úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. . Ďalej sa vyjadril k neexistencii reštitučného dôvodu, aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, k svojej pasívnej vecnej legitímácii, k preklúzii práva žalobcu.

15. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 30.07.2019 ako vo vyjadrení zo dňa 07.10.2019 uviedol, že predmetom konania je nárok žalobcu proti žalovanému (*pozn. súdu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*) na vydanie a navrátenie vlastníckeho práva žalovaného k nehnuteľným veciam vedeným Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115. Ďalej sa vyjadril k uplatneniu nároku, k prechodu vlastníctva na štát v rozhodnom období, k aktívnej a pasívnej vecnej legitímácii strán sporu ako i k spôsobilému predmetu vydania.

16. Na prejednanie veci súd nariadil na deň 19.11.2019 pojednávanie, na ktorom zástupkyňa žalobcu uviedla, že pozemky, ktoré sú vedené na LV č. boli vydané žalobcovi zo strany žalovaného 2/ (*pozn. súdu* 1). Odpadol dôvod konania v tejto časti a žalobca vzal návrh v tejto časti späť z dôvodu, že mal v tejto časti úspech. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto netrvala na vydaní tých pozemkov zo strany žalovaného (*pozn. súdu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*), ale predmetom konania sú iba nehnuteľnosti na LV č. 115. Čo sa týka ostatných skutočností, pridržiavala sa doterajších vyjadrení, predovšetkým písomného vyjadrenia z 30.07.2019 a 07.10.2019. Mala za to, že žalobca preukázal všetky podmienky, ktoré zákon č. 161/2005 Z. z. vyžaduje a na mieste žalovaného považujeme za účelové, nedôvodné a v rozpore s dôkazmi a ustálenou súdnou praxou. Preto žiadala, aby súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal náhradu trov konania v tomto rozsahu.

17. Zástupkyňa žalovaného (*pozn. súdu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*) uviedla, že so späťvzatím žaloby v súvislosti s pozemkami zapísanými na LV č. súhlasí, a dodala že v tejto časti nemal žalobca úspech voči žalovanému (*pozn. súdu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*), voči ktorému bol tento nárok uplatnený nedôvodne. Vo vzťahu k LV č. 115 uviedla, že naďalej trvá na všetkých doteraz vznesených námietkach. Do pozornosti dala predovšetkým absenciu reštitučného dôvodu podľa ustanovenia § 3 Zákona č. 161/2005 Z. z. z nadobúdacieho titulu, na ktorý poukazoval sám žalobca a ktorým je prídellová listina ONV v Hurbanove zo dňa 15.03.1955 vyplýva, že štát nadobudol vlastnícke právo na základe konfiškačného nariadenia č. 104 z roku 1945, čo nepredstavuje reštitučný titul v zmysle spomenutého reštitučného zákona. Tu opätovne zdôraznila, že sa jedná o správny akt, na ktorý sa v zmysle judikatúry NS vzťahuje prezumpcia správnosti a preto súd nie je oprávnený preskúmať v tomto konaní jeho správnosť. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že obdobná otázka bola riešená v konaní na NS SR pod sp.zn.-2Cdo/208/2009. Z predmetného uznesenia nevyplýva, že by NS túto otázku posudzoval a preto toto tvrdenie považovala za zavádzajúce. NS SR v predmetnom uznesení len uvádzal závery OS Zvolen, avšak v predmetnej otázke nezaujal vlastné stanovisko. V súvislosti s ostatnými námietkami čo sa týka najmä nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, pasívnej legitímácie žalovaného a preklúzie práva žalobcu z dôsledku nepreukázania splnenia hmotno-právnych podmienok na vydanie nehnuteľnosti v lehote do 30.04.2006 odkázala na predchádzajúce vyjadrenia a to najmä na vyjadrenie zo dňa 30.07.2019. Na základe uvedeného považovala žalobu za

nedôvodnú a žiadala súd, aby ju zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi založenými v spise a to: potvrdenie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 15.07.2005 - Potvrdenie právnej subjektivity, potvrdenie o pridelení identifikačného čísla, MODUS VIVENDI medzi Česko-Slovenskou republikou a Svätou stolicou dohodnutý v januári 1928, platný od 02.02.1928 + prílohy, potvrdenie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 17.01.2006 - Potvrdenie o právnom nástupníctve, položky, Výzva na vrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí v katastrálnom území Martovce - PK vložka číslo 190 adresovaná LESY Slovenskej republiky, š. p., Banská Bystrica, zo dňa 05.09.2005 spolu s doručenkou na č. l. 42 s dátumom prevzatia písomnosti dňa 14.09.2005, listina adresovaná LESY Slovenskej republiky, š. p., Odštepny závod Palárikovo. Zo dňa 05.09.2005, vec: Nehnuteľnosti v kat. území Martovce - výzva podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, identifikácia parciel, výpis z LV č. 115 a oznámenie žalovaného žalobcovi zo dňa 27.06.2006, výpis z listu vlastníctva č. 115, geometrický plán č. _____ zo dňa _____, príloha k výzve na vyjadrenie nehnuteľných vecí v zmysle zákona č. 161/2005 Z. z. - špecifikácia parciel, výzva na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí zo dňa 21.04.2006 spolu s doručenkou, pridelová listina, rozhodnutie ľudovému súdu zo dňa 30.03.1955, oznámenie žalobcu zo dňa 29.04.2008 o zmene názvu účastníka konania, potvrdenie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 01.04.2008 o právnej subjektivite a štatutárnych zástupcoch, potvrdenie o pridelení identifikačného čísla žalobcovi zo dňa 02.04.2008, a ostatnými v spise pripojenými listinami, a na základe takto vykonaného dokazovania ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci:

19. Žalobou v znení jej zmien sa pôvodne žalobca Rímskokatolícka cirkev Bratislavsko - Trnavská arcidiecéza, IČO: 00419702, Hollého 10, Trnava, domáhal voči žalovanému (*pozn. súdu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*) vydania nehnuteľností a teda navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam v zmysle zák. č. 161/2005 Z.z. Dňa 7.5.2008 právny zástupca žalobcu oznámil, že došlo k zmene označenia žalobcu na Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza. Súd poznamenáva, že u žalobcu došlo len k zmene názvu, pričom sídlo ako aj IČO zostalo nezmenené.

20. V preskúmvanej veci je potrebné predovšetkým vychádzať z účelu a cieľa citovaného zákona, účelom prijatia tohto zákona bola náprava krívd spáchaných na majetku cirkví a náboženských spoločností. Cieľom bolo umožniť oprávneným osobám, ktoré nestihli uplatniť svoj nárok v stanovenej lehote, aby tento mohli uplatniť v novej lehote a aby sa poskytla rovnaká ochrana vlastníctva fyzických osôb a vlastníctva cirkví a náboženských spoločností. Reštitučnými zákonmi sa každá demokratická spoločnosť snaží aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd.

21. Podľa § 1 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len zákona č. 161/2005 Z. z.), tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu, a prechod vlastníctva k

niektorým nehnuteľným veciam.

22. Podľa § 2 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 161/2005 Z. z., vlastnícke právo sa vracia k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria a) poľnohospodársku pôdu, b) hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej hospodárskej usadlosti, c) lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s ním, d) podiely spoločnej nehnuteľnosti. Právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa odseku 1 môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3.

23. Podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2005 Z. z., oprávnenej osobe sa navráti vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo obce na základe odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde).

24. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z., povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží.

25. Podľa § 5 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 161/2005 Z. z., právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30. apríla 2006, ak v tejto lehote preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od doručenia písomnej výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnej veci. Ak k prechodu vlastníctva bude potrebné vykonať úkony podľa osobitného predpisu, začína plynúť táto lehota po vykonaní týchto úkonov. Ak povinná osoba nevyhoví písomnej výzve podľa odseku 2 alebo ak jej sídlo nie je známe, môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde v lehote 12 mesiacov od doručenia písomnej výzvy, inak právo zaniká.

26. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), žalobca môže vziať žalobu späť.

27. Podľa § 145 ods. 1 až 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. Ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

28. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

29. V zmysle zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností v znení neskorších predpisov je Rímskokatolícka cirkev v

Slovenskej republike štátom registrovaná cirkev. Z potvrdenia Ministerstva kultúry SR, cirkevný odbor zo dňa 15.07.2005 (č.l. 9 v spise) vyplýva, že Rímskokatolícka cirkev Bratislavsko - trnavská arcidiecéza, J. Hollého 10, Trnava, má právnu subjektivitu. Za ňu je oprávnený konať arcibiskup mons. Ján Sokol, resp. osoby ním poverené.

30. Z potvrdenia o právnej subjektivite, vydaného dňa 01.04.2008 Ministerstvom kultúry SR (čl. 377 v spise) vyplýva, že došlo k zmene názvu z Rímskokatolíckej cirkvi Bratislavsko- trnavskej arcidiecézy na Rímskokatolícku cirkev, Trnavskú arcidiecézu s tým istým sídlom. Táto arcidiecéza na základe Slovachiae sacrorum antistipes zo dňa 14.02.2008 má právnu kontinuitu po Bratislavsko-trnavskej arcidiecéze, ktorá bola zriadená apoštolskou konštitúciou Qui divino, pápeža Pavla VI. zo dňa 30.12.1977 ako Trnavská arcidiecéza a premenovaná dekrétom Kongregácie pre biskupov z 01.03.2005 na Bratislavsko-trnavskú arcidiecézu.

31. Pokiaľ ide o právne nástupníctvo rímskokatolíckej cirkvi k nehnuteľnostiam, ktoré sú zapísané v pozemnoknižnej vložke č. 190, súd má za to, že z uvedeného zápisu vyplýva, že ako vlastníka týchto nehnuteľností bola vedená Ostrihomská hlavná kapitula.

32. Rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike registrovanou cirkvou (§ 22 ods. 1 zákona č. 308/1991 Zb.) je útvarom rímskokatolíckej cirkvi s právnou subjektivitou, ktorá je registrovaná na Ministerstve vnútra a kultúry SR. Rímskokatolícka cirkev bola na území Slovenska štátom uznaná cirkev aj v období, ktoré je podľa reštitučného zákona rozhodné pre zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam a bola vlastníkom aj tých nehnuteľností, ktoré boli v čase odňatia štátom vedené v pozemkových knihách na Ostrihomsnú, Rábsku, či Jágerskú arcidiecézu, či diecézu, alebo iný zahraničný právny subjekt rímskokatolíckej cirkvi. Uvedené arcidiecézy a diecézy, alebo cirkevné základne, či útvary mimo územia Slovenskej republiky nemali k týmto majetkom v období odňatia štátom už žiadne práva ani de facto, ani de jure. Svätá stolica im právo spravovať tieto majetky odňala dňa 29.05.1922 a právne toto územie odčlenila od týchto cirkevných útvarov a pripojila k Trnavskej apoštolskej administratúre, ku Košickej a k Rožňavskej diecéze dňa 02.09.1937. Medzinárodnou zmluvou Modus vivendi, uzatvorenou dňa 17.12.1927 boli upravené vzťahy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou. Československá republika uznala, že len Svätá stolica má právo ohraničiť svoje diecézy a zaviazala sa, že žiadna časť Československej republiky nebude podriadená ordinárovi, ktorého sídlo je za hranicami Československej republiky, a že žiadna československá diecéza nebude presahovať štátne hranice. Zároveň prijali, že ustanovia dve nezávislé komisie na prípravu dohody o novom ohraničení a o dotáciách diecézám. V súlade s touto dohodou Svätá stolica apoštolskou konštitúciou „Ad ecclesiastici regiminis incrementum“ z 02.09.1937 určila obvody diecéz na území Československej republiky tak, aby sa tieto kryli so štátnymi hranicami. Touto apoštolskou konštitúciou bolo rozhodnuté aj o odčlenení Ostrihomskej arcidiecézy tak, že územie Ostrihomskej arcidiecézy, ležiace na území Československej republiky sa od nej odčlenilo, táto časť prešla na samostatnú cirkevnú jednotku - Trnavskú apoštolskú administratúru. Na základe tejto konštitúcie v zmysle zmluvy Modus vivendi, následne vláda Československej republiky, ktorá toto rozhodnutie uznala pri rešpektovaní vnútorných predpisov rímskokatolíckej cirkvi zrušila zátvor a dozor nad cirkevným majetkom, a to vládnym nariadením č. 204 z 02. septembra 1937. Z uvedených skutočností vyplynulo, že Svätá stolica územne zladila hranice diecéz so štátnymi hranicami a rozhodla o

tom, že hnutelný a nehnuteľný majetok na území Československej republiky, patriaci pôvodne Ostrihomskej arcidiecéze pripadá Trnavskej apoštolskej administratúre, ktorá mala sídlo v Trnave. I ďalšie apoštolské konštitúcie „Praescriptonium sacrosancti“ a „Qui Divino“ Svätej stolice, potvrdili krytie hraníc slovenských diecéz československými štátnymi hranicami a tieto konštitúcie sú v plnom súlade so základnou zmluvou medzi slovenskou republikou a Svätou stolicou z 24.11.2000, Ústavou SR, ako aj zákonom č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkvi a náboženských spoločností. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ako i prihliadnuc na historické dokumenty, súd dospel k záveru, že Rímskokatolícka cirkev so sídlom na Slovensku bola na základe právneho nástupníctva podľa územného princípu vlastníkom všetkých nehnuteľností, pôvodne zapísaných v pozemkových knihách na zahraničné cirkevné právne subjekty, a teda aj na Ostrihomskú arcidiecézu (panstvo). Svoje vlastnícke právo však k týmto nehnuteľnostiam nemohla vykonávať, pretože na ne bola štátom uvalená dočasná správa a následne ich štát odňal cirkvi niektorým zo spôsobov uvedených v reštitučných zákonoch. Napokon apoštolskou konštitúciou „Qui divino“ pápeža Pavla VI. zo dňa 30.12.1997 bolo rozhodnuté o povýšení Trnavskej apoštolskej administratúry na Trnavskú arcidiecézu, ktorá bola premenovaná dekrétom kongregácie pre biskupov z 01.03.2005 na Bratislavsko-trnavskú arcidiecézu, po ktorej má na základe konštitúcie *Slovachiae sacrorum antistipes* zo dňa 14.02.2008 právnu kontinuitu žalobca. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je nepochybné, že v období rozhodujúcom na uplatnenie nárokov podľa zákona bola Rímskokatolícka cirkev so sídlom na Slovensku na základe právneho nástupníctva podľa územného princípu vlastníkom všetkých nehnuteľností pôvodne zapísaných v pozemkových knihách na zahraničné právne subjekty, v danom prípade na Ostrihomskú arcidiecézu, resp. kapitolu. Preto súd nemal pochybnosti o tom, že žalobca je osobou s právnou subjektivitou a oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 2 cit. zákona č. 161/2005 Z. z.. Súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR č. 3Cdo 119/2002. Aj Krajský súd v Nitre vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. sp. zn. 8Co/145/2009-574 zo dňa 29.04.2010, sp. zn. 9Co/142/2009-622 zo dňa 20.05.2010, sp. zn. 25Co/75/09-807 zo dňa 17.3.2010, dospel k záveru, že žalobca je oprávnenou osobou podľa § 2 zákona č. 161/2005 Z. z..

33. Pri posudzovaní pasívnej legitímácie žalovaného (*pozn. súdu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*) v konaní treba vychádzať zo skutočností, že reštitučné predpisy neboli vydané za tým účelom, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Reštitučný nárok na vydanie vecí takto znamená iba obnovu predchádzajúceho stavu a zakladá právo oprávnenej osoby na navrátenie vlastníckeho práva. Až po realizácii tohto práva na „vydanie vecí“ v zmysle reštitučných zákonov si môže oprávnená osoba počínať ako vlastník vecí, t. j. okrem iného domáhať sa vydania vecí v zmysle jej faktického odovzdania, resp. vypratania. Pokiaľ potom zák. č. 161/2005 Z. z. ako *lex specialis* v § 4 ods. 1 označuje za povinnú osobu právnickú osobu, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží, je vo svetle týchto konštatácií povinnou osobou práve žalovaný. Logickým ani gramatickým výkladom zákona totiž nemožno dospieť k záveru, že zákonodarca postavenie správcu alebo držiteľa nehnuteľných vecí vo vlastníctve štátu ako povinných osôb viazal len na uzatvorenie dohody o vydaní nehnuteľnej veci s oprávnenou osobou, kým v prípade uplatnia totožného nároku na súde by povinnou osobou bol štát ako vlastník reštituovaných nehnuteľností. Pre takýto výklad nielenže niet opory v žiadnom ustanovení zákona, ale tento by bol v rozpore i s účelom zákona. Je tiež potrebné podotknúť v tejto súvislosti, že problém vzťahu špeciálnych reštitučných predpisov k

predpisom všeobecným je v súdnej praxi dlhodobo známy; platí, že ak sú splnené subjektové i predmetové predpoklady aplikácie predpisov reštitučných, možno použiť len tieto a k obnove vlastníctva sú k dispozícii len tie inštrumenty, ktoré sú nimi upravené.

34. K námietke žalovaného o nedostatku svojej pasívnej vecnej legitímácie preto súd udáva, že zákon č. 161/2005 Z. z. v § 4 ods. 1 definuje povinnú osobu ako právnickú osobu, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží. Z gramatického výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že povinnou osobou nie je Slovenská republika, ale právnická osoba, ktorá vlastníctvo Slovenskej republiky spravuje alebo drží. Preto je nesporné, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania spravuje žalovaný, ktorý je pasívne vecne legitímovaný v tomto konaní.

35. Následne po zistení, že vecná legitímácia oboch účastníkov v preskúmvanej veci je daná (či už aktívna, alebo pasívna), sa súd vysporiadal so späťvzatím žaloby, ktorá nadväzovala na pripustenie zmeny žaloby.

36. Súd prvej inštancie uznesením č. k. _____ zo dňa _____, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa _____ pripustil, aby do konania vstúpil žalovaný 2/ (*pozn. súdu* _____ a zároveň pripustil zmenu petitu žaloby, kde žalovaný 1/ (*LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*) a žalovaný 2/ mali byť zaviazaní spoločne a nerozdielne navrátiť žalobcovi právo k špecifikovaným nehnuteľnostiam.

37. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 26.01.2016 vzal žalobu voči žalovanému 2/ späť pričom uviedol, že predmetom konania zostáva nárok voči žalovanému 1/ na vydanie a navrátenie nehnuteľností a to parciel reg. C na LV č. 115.

38. Súd konanie uznesením č. k. _____ zo dňa _____ voči žalovanému 2/ ohľadne vydania a navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. Vrbová nad Váhom parc. reg. č. _____ a _____ vedené na LV č. _____ pre k. ú. Vrbová nad Váhom zastavil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu dňa _____.

39. Vo svojich ďalších podaniach žalobca zotrval na vyjadrení, že žiadal, aby súd uložil žalovanému (*pozn. súdu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*) povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam

- parcela č. 4759/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 61255 m²,
- parcela č. 4759/3, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 24243 m²,
- parcela č. 4803/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 23573 m²,
- parcela č. 4804, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 8743 m²,
- parcela č. 4809/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13162 m²,
- parcela č. 4811/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 2331 m²,
- parcela č. 4757/4, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13861 m²,

vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115.

40. Súd dospel k záveru, že žalobca vzal žalobu v časti vydania a navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. Vrbová nad Váhom parc. reg. č. [redacted] vedené na LV č. [redacted] pre k. ú. Vrbová nad Váhom späť ako celku a žiadal, aby predmetom konania zostal len nárok žalobcu voči žalovanému (*pozn. súdu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*) na vydanie a navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam vedeným Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115.

41. Keďže súd prvej inštancie konanie uznesením č. k. [redacted] zo dňa [redacted] zastavil len voči žalovanému 2/ (*pozn. súdu [redacted]*), bolo podľa názoru súdu potrebné konanie v časti o vydanie a navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam a to parcele č. [redacted], druh pozemku: lesné pozemky, o výmere [redacted] m² a parcele č. [redacted], druh pozemku: lesné pozemky, o výmere [redacted] m², ktoré sú vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. [redacted], zastaviť aj voči žalovanému 1/ (*pozn. súdu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*). Preto súd prvej inštancie, postupujúc podľa § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP, rozhodol tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku.

42. Následne bolo na mieste posúdiť, či výzvou žalobcu zo dňa 05.09.2005 došlo k riadnemu uplatneniu jeho práva v zmysle zák. č. 161/2005 Z. z., keď žalovaný (*pozn. súdu LESY Slovenskej republiky, štátny podnik*) v tomto smere namietal, že písomná výzva nespĺňa zákonom stanovené náležitosti pre svoju neurčitosť a nezrozumiteľnosť, ako i nepreukázanie skutočností podľa § 3.

43. Ustanovenie § 5 zákona č. 161/2005 Z. z. bližšie nevymedzuje obsah pojmu „výzva“. Za písomnú výzvu však treba považovať jednostranný právny úkon, ktorý spĺňa náležitosti predpísané právnym poriadkom pre platný právny úkon, a to najmä náležitosti uvedené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a ktorým oprávnená osoba vyzýva povinnú osobu, aby jej navrátila vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo obce z dôvodu uvedeného v § 3 tohto zákona. Nesplnenie požiadavky písomnej formy výzvy, jej nedoručenie povinnej osobe do 30. 4. 2006, ako i nepreukázanie skutočností podľa § 3 v tejto lehote vyvoláva účinky neuplatnenia práva, ktorého dôsledkom je zánik práva oprávnenej osoby na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam.

44. K námietke žalovaného, že výzva žalobcu bola nejasná a neurčitá súd uvádza, že z písomnej výzvy žalobcu zo dňa 05.09.2005 doručenej žalovanému dňa 14.9.2005 (čl. 52 spisu) vyplýva, že sa domáha vydania a navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. Martovce (*pozn. súdu teraz Vrbová nad Váhom*), ktoré špecifikoval v prílohe k tejto výzve, podľa ich zápisu v pozemnoknižnej vložke č. 190, pričom označil identifikáciu parciel č. 2841/05 zo dňa 15.08.2005 ako aj výpisom z LV č. 115. Z identifikácie týchto parciel vyplýva, že sa jedná o nehnuteľnosti pôvodne vedené v pozemnoknižnej vložke č. 190 kat. úz. Martovce vytvorené z jednotlivých parciel a v súčasnej dobe zapísané ako parcely

- parcela č. 4759/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 61255 m²,
- parcela č. 4759/3, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 24243 m²,

- parcela č. 4803/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 23573 m²,
- parcela č. 4804, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 8743 m²,
- parcela č. 4809/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13162 m²,
- parcela č. 4811/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 2331 m²,
- parcela č. 4757/4, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13861 m²,

vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115, vedené na vlastníka Slovenská republika, Lesy Slovenskej republiky š.p. Žalobca pri podávaní výzvy vychádzal zo zápisov pozemnoknižnej vložky č. 190 v k.ú. Martovce, pričom posledný zápis bol vykonaný 01.04.1955, na základe ktorého bolo zavkladované vlastnícke právo v prospech Československého štátu - štátny majetok, národný podnik v Bajči (prídelová listina Čd. 134/55), ktorú výzvu doručil žalovanému dňa 14.09.2005, teda v zákonom stanovenej lehote, teda do 30.04.2006.

45. Z pozemnoknižnej vložky č. 190 pre k.ú. Martovce vyplýva, že ako vlastníak týchto nehnuteľností bolo vedené Ostrihomské arcibiskupstvo, ktoré je zapísané pod poradovým číslom 1. Pod por.č. 9 ad. 1 sa nachádza zápis podľa čd. 134/1955, z ktorého vyplýva, že podľa prídelovej listiny Okresného národného výboru v Hurbanove zo dňa 15.03.1955 sa vkladá vlastnícke právo titulom prídelu pre: Československý štát - štátny majetok, národný podnik v Bajči, operatívna správa.

46. Vychádzajúc zo všetkých skutočností a dôkazov súd dospel k záveru, že žalobca výzvou zo dňa 05.09.2005 uplatnil svoje právo včas, v zákonom stanovenej lehote do 30.4.2006. Nebol sporný ani predmet, ktorého sa žalobca domáhal, vydania navrátenia vlastníctva, keď sa jednalo o nehnuteľnosti pôvodne zapísané v k.ú. Martovce, v pozemnoknižnej vložke č. 190 a v súčasnej dobe vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115.

47. Žalobca v zákonom stanovenej lehote uviedol dôvod, podľa ktorého si uplatňuje svoj reštitučný nárok. V písomnej výzve označil tento dôvod § 3 ods. 1 písm. c), keď k odňatiu vlastníctva došlo postupom podľa zák. č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Táto skutočnosť vyplýva i z pripojenej pozemnoknižnej vložky č. 190 pre k.ú. Martovce uvedené pod radovým č. 9 ad.1 časti B. Vlastníctvo, ktorá bola pripojená k písomnej výzve. Tvrdenie žalovaného, že pozemnoknižná vložka resp. nejaké listiny v obálke boli zaslané odštepnému závodu žalovaného - Palárikovo, súd považoval za irelevantné, keďže tento ak mu to bolo doručené to mal postúpiť žalovanému. Súd poznamenáva k samotnej výzve, že túto nemožno posudzovať absolútne striktné, pretože by to bolo v rozpore s cieľom a účelom reštitučných zákonov.

48. Tvrdenie žalovaného, že prechod vlastníctva na štát sa udial na základe záborového zákona č. 215 zo dňa 14.04.1919, teda nie v rozhodnom období, je irelevantná, keďže v pozemnoknižnej vložke je jasne uvedené kedy a na základe čoho a na koho prešlo vlastnícke právo.

49. V nadväznosti na uvedené skutočnosti, ako i § 37 Občianskeho zákonníka, zakotvujúceho pre platnosť právneho úkonu podmienku jeho určitosti, nemožno síce ani pri

výzve oprávnenej osoby o navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam ustúpiť od požiadavky minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si oprávnená osoba uplatňuje svoj reštitučný nárok a uvedenia dôvodu, o ktorý ho opiera, ale zároveň pri posudzovaní jej kvalifikovanosti postupovať extrémne formalisticky, spôsobom odporujúcim zmyslu reštitučného zákona. Za použitia širšieho výkladu zákona na splnenie požiadavky určitosti výzvy preto okrem presnej špecifikácie nehnuteľností by postačoval i samotný odkaz na katastrálne územie a pozemno-knižnú vložku, príp. i bez takéhoto označenie len pripojenie listín. Rovnako tak ku výzve neskôr predložená špecifikácia nehnuteľností a predloženie listinných dokladov by nedostatok určitosti zhojili, keď z obsahu výzvy posudzovanom v kontexte s ostatnými listinami by bol zrejmý obsah uplatňovaného reštitučného nároku. Takto posudzovaná kvalifikovanosť výzvy je plne konformná a zodpovedá i existujúcej judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tomto smere.

50. Posudzujúc výzvu žalobcu z hľadiska vyššie popísaných zásad súd dospel k záveru, že výzva žalobcu zo dňa 05.09.2005 je kvalifikovanou výzvou v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 165/2005 Z. z. a doručenou žalovanému v zákonom stanovenej lehote do 30. 4. 2006, z ktorého dôvodu si žalobca uplatnil u žalovaného svoje právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam riadne a včas. Z jej obsahu totiž nepochybne vyplýva, že žalobca v zmysle zák. č. 161/2005 Z. z. vyzýva žalovaného na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam v kat. úz. Martovce, tvoriacich lesný fond zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 190 z dôvodu, že tieto prešli do vlastníctva štátu odňatím bez náhrady v zmysle zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy, čoho dôkazom je zápis v predmetnej pozemnoknižnej vložke. Nebolo preto sporné, aké právo si žalobca u žalovaného uplatnil, ku ktorým nehnuteľným veciam a ani dôvod, na základe ktorého tak učinil. Zvlášť za situácie, keď žalobca k písomnej výzve doložil i pozemnoknižnú vložku č. 190 kat. úz. Martovce, identifikáciu parciel a list vlastníctva č. 115 kat. úz. Vrbová nad Váhom. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že tieto listiny boli zaslané odštepnému závodu Palárikovo ako organizačnej zložke žalovaného, keďže v ich postavení nejde o dva rôzne samostatné subjekty prichádzajúce do úvahy ako povinné osoby. Následná činnosť žalovaného, ktorý na výzvu žalobcu reagoval viacerými písomnými podaniami len potvrdzuje, že uvedené listiny sa do sféry žalovaného i skutočne dostali.

51. Pre úplnosť sa súd zaoberal aj existenciou žalobcom tvrdeného dôvodu navrátenia vlastníctva upraveného § 3 ods. 1 písm. c/ zák. č. 161/2005 Z. z. a to, či vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam prešlo do vlastníctva štátu odňatím bez náhrady postupom podľa zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy v rozhodnom období, t. j. od 8. 5. 1945 do 1. 1. 1990. Žalovaný tento spôsob prechodu spochybňoval, vychádzajúc zo zápisov v pozemnoknižnej vložke č. 190 kat. úz. Martovce argumentáciou, že prechod vlastníctva na štát sa udial na nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR.

52. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že sa tak stalo podľa nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Podľa § 1 tohto zákona s okamžitou platnosťou a bez náhrady sa konfiškoval pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý bol vo vlastníctve osôb taxatívne v ňom uvedených. O splnení zákonom daných podmienok pre konfiškáciu rozhodovala konfiškačná

komisia, rozhodnutím ktorej alebo rozhodnutím zboru povereníkov sa považoval majetok za skonfiškovaný. Zároveň upravoval i podmienky, za ktorých bolo možné pôdohospodársky majetok pridelit' do vlastníctva (§ 6 a nasl. zákona). Vydávanie výmerov o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR upravovalo nar. č. 104/1946 Sb. o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nar. vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nar. č. 64/1946 Sb. Podľa § 1 ods. 1 tohto nariadenia vydávať prídelcom výmery o vlastníctve pôdy bolo oprávnené Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy. Výmer definuje ako verejnú listinu dokazujúcu vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovný súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia (§ 1 ods. 2 nariadenia). Pokiaľ teda výmer bol vydaný k tomu oprávneným subjektom a obsahoval všetky podstatné náležitosti, mal povahu verejnej listiny so všetkými z toho vyplývajúcimi právnymi dôsledkami.

53. V danom prípade z Prídelovej listiny Okresného národného výboru v Hurbanove zo dňa 15. 3. 1955 vyplýva, že táto sa vydáva pre Československý štát - Štátny majetok, n. p. v Bajči - operatívna správa po vykonanom prídelovom konaní podľa nar. vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR a týka sa nehnuteľností v kat. úz. Martovce špecifikovaných parcelnými číslami, ktorých bývalým vlastníkom bolo Ostrihomské arcibiskupstvo. Následne na základe tejto prídelovej listiny bol prevedený pod č.d. 134 i vklad vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam, zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 190 kat. úz. Martovce titulom prídelu pre Československý štát. Zároveň však zápis v uvedenej pozemnoknižnej vložke zo dňa 30. júna 1948 pod č.d. 809 preukazuje, že pred zavkladovaním vlastníckeho práva štátu podľa návrhu a oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 25. júna 1948 č. B-1767/1948-I/D bola vykonaná poznámka zamýšľaného prevzatia nehnuteľností povereníctvom a že tieto sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/1947 Sb. Takýto postup (poznámka o zamýšľanom prevzatí) vlastne znamenal už realizáciu zhora popísanej prvej fázy právneho prevzatia nehnuteľností štátom, pričom tak štát mohol učiniť len v intenciách zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy v spojení s primeraným použitím ustanovení záborového zákona a zákona náhradového. Bolo však vylúčené takto postupovať v intenciách nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Pokiaľ následne i Okresný národný výbor v Hurbanove rozhodol o prídele nehnuteľností vydaním prídelovej listiny, mohol tak učiniť týmto spôsobom a v rámci jemu prináležiacich oprávnení opätovne len podľa zák. č. 142/1947 Sb., a nie podľa nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR. Z uvedeného plynie potom záver, že nehnuteľné veci, ktorých navrátenia vlastníctva sa žalobca domáha, prešli do vlastníctva štátu práve postupom podľa zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Za situácie, že žalovaný v konaní neposkytol žiadny právne relevantný dôkaz opaku tvrdenia žalobcu, že k odňatiu nehnuteľností došlo bez náhrady, hoci ho v tomto smere zaťažovala dôkazná povinnosť, je potrebné považovať žalobu žalobcu za dôvodnú. Žalobca totiž v konaní preukázal i okolnosť, že sporné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období spôsobom uvedeným v § 3 ods. 1 písm. c/ zák. č. 161/2005 Z. z.

54. Lehotu na plnenie súd určil podľa § 232 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého je lehota na plnenie tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

55. V intenciách vyššie uvedeného preto súd rozhodol tak, ako je uvedené v druhom výroku tohto rozsudku.

56. Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

57. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zaviniła zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

58. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

59. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Zo súdneho spisu je zrejmé, že žalobca si pôvodným žalobným návrhom uplatnil vydanie nehnuteľností (a navrátenie ich vlastníctva) označených podľa pôvodných zápisov v pozemnoknižnej vložke, ktoré následne identifikoval v súlade s aktuálnym zápisom v katastri na listoch vlastníctva a túto identifikáciu vykonal aj vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré ostali predmetom konania, a zároveň aj k nehnuteľnostiam v časti, v ktorej zobral žalobu späť. Podľa názoru súdu bolo preto možné z obsahu súdneho spisu identifikovať predmetné parcely podľa výmery a následne z takto určenej výmery určiť pomer úspechu a neúspechu strán sporu.

60. Súd zároveň poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/228/2016-946 zo dňa 28.4.2017, kde Krajský súd v Nitre ako súd odvolací v obdobnej veci vo konštatoval, že *„pri rozhodovaní o náhrade trov konania je súd povinný dôsledne skúmať úspešnosť účastníkov konania vo veci. Súd prvej inštancie náhradu trov konania žalobcovi nepriznal s poukazom na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré vzhliadol v tom, že predmetom konania je žaloba podľa zákona č. 161/2005 Z.z., pričom mal za to, že pomer úspechu žalobcu nie je možné percentuálne vyčísliť, keďže hodnotu vydať sa majúcej dokumentácie nemožno vyjadriť v peniazoch a na zistenie hodnoty nehnuteľností, na vydanie ktorých nebol žalovaný 1/ zviazaný, by bolo potrebné vynaložiť značné trovy - na zadováženie znaleckého posudku, ktoré považoval za nehospodárne a neúčelné. Zároveň mal za to, že predložený znalecký posudok nemohol pre účely rozhodnutia o trovách konania použiť, pretože tento bol vyhotovený iba na hodnotu nehnuteľností, v ktorej časti bol žalobca voči žalovanému 1/ úspešný. Vo vzťahu k právnym záverom súdu prvej inštancie poukázal na ustálenú súdnu prax, ako aj rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej sa základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určuje na základe rovnakých kritérií, ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci, ktorý postup reflektuje jednotu základu pre všetky druhy trov konania, ktorých výška sa odvíja od hodnoty sporu. Navyše je potrebné mať na zreteli, že keďže v predmetnej veci ide o vec reštitučnú a teda posúdenie toho, či je dané právo na strane žalobcu a či sú splnené podmienky podľa zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (reštitučný zákon), predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď nevzal do úvahy špecifickosť prejednávanej veci, ktorej predmet konania je potrebné považovať za neoceniteľný.“*

61. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému vydania a navrátenia nehnuteľných vecí, pričom predmetom konania bolo vydanie a navrátenie nehnuteľností o veľkosti výmery spolu m^2 , čo predstavuje 100%. Súd konanie v časti o vydanie a navrátenie nehnuteľností o veľkosti výmery m^2 zastavil a zavinenie zastavenia pričítal žalobcovi, keďže žalobca vzal žalobu v tejto časti späť z dôvodu, že nárok na vydanie a navrátenie vlastníckeho práva k parcelám ČKN č. m^2 pôvodne vedenými na LV č. m^2 boli predmetom samostatného konania na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. m^2 a uvedené nemožno pričítať na vrub zodpovednosti žalovaného. Súd žalovanému uložil povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi nehnuteľností o veľkosti výmery m^2 .

62. Z uvedeného vyplýva, že hrubý procesný úspech žalobcu predstavoval m^2 % (výmera m^2) a hrubý procesný úspech žalovaného, tzn. neúspech žalobcu, z dôvodu zastavenia konania v tejto časti, predstavoval m^2 % (výmera m^2). Čistý úspech žalobcu preto v konaní predstavoval m^2 % (m^2 %), čo v konečnom dôsledku znamená právo žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania práve v takomto rozsahu. Súd preto žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu m^2 %.

63. Súd pri konštatovaní úspechu žalobcu v konaní skúmal všetky relevantné aspekty pre priznanie, resp. nepriznanie náhrady trov konania tomuto účastníkovi konania. V danom prípade súd nevzhladol existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa s ohľadom na charakter konania alebo charakter procesnej situácie a ani s ohľadom na pomery účastníkov (majetkové, zárobkové, osobné pomery), keď podanie návrhu zo strany žalobcu je potrebné považovať za dôvodné a trovy vynaložené v súvislosti s týmto konaním za účelné. Pomery žalovaného uloženie povinnosti náhrady trov konania nevylučujú. S ohľadom na uvedené, keď neboli splnené podmienky na rozhodnutie o trovách konania podľa § 257 CSP (jediný dôvod hodný osobitného zreteľa súd vzhladol v skutočnosti, že v súdnom spore išlo o uplatnenie nároku z reštitučného zákona, ktorého účelom bola náprava krívd spáchaných na majetku cirkví a náboženských spoločností, čo však nemožno subsumovať pod niektorú z kumulatívnych podmienok pre aplikáciu § 257 CSP), súd vychádzal pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania zo zásady úspechu a žalobcovi ako v konaní čiastočne úspešnému účastníkovi priznal náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP v rozsahu m^2 %.

64. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu - Okresný súd Komárno, so sídlom Pohraničná 6, 945 01 Komárno, na Krajský súd v Nitre, so sídlom Štúrova 9, 950 48 Nitra.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne

(odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- f) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

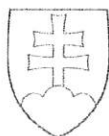
Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.

V Komárne dňa 19. novembra 2019

JUDr. Mário Pivarčí
sudca

Za správnosť vyhotovenia: Tatiana Holeková

Okresný súd Komárno

Doložka právoplatnosti a vykonateľnosti

Rozsudok

Dátum vydania: 19.11.2019

Spisová značka: 6C/176/2006

IČS: 4206210185

ECLI: ECLI:SK:OSKN:2019:4206210185.19

Dátum nadobudnutia právoplatnosti: 26.04.2022

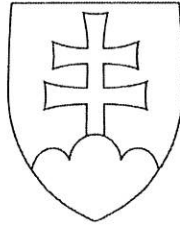
Dátum nadobudnutia vykonateľnosti: 30.04.2022

Poznámka: právoplatnosť: 24.12.2019- I. výrok

26.4.2022- II. a III. výrok v spojení s rozsudkom
KS NR 7Co/31/2020-1637 zo dňa 24.3.2022

Dátum vytvorenia doložky: 27.04.2022

Vytvoril: Ildikó Károlyová

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v spore **žalobcu: Rímskokatolícka cirkev Trnavská arcidiecéza**, so sídlom Ulica Jána Hollého 10, 917 01 Trnava, Slovenská republika, IČO: 00 419 702, v konaní zastúpený: MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Dunajská 15/A, 811 08 Bratislava, IČO: 36 718 432, proti **žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik**, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, o **vydanie nehnuteľných vecí**, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 6C/176/2006- 1546 zo dňa 19. novembra 2019, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku II., ako aj vo výroku o trovách konania (III.) **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

O d ô v o d n e n i e

1. 1. Žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 13.09.2016 sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania nehnuteľných vecí vedených Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115 a na liste vlastníctva spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca, Ostrihomské arcibiskupstvo bol výlučným vlastníkom nehnuteľností

zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 190 pre k.ú. Martovce. Dňa 14.09.2005 vyzval žalovaného podľa zákona č. 161/2005 Z. z. na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam nachádzajúcim sa v k.ú. Martovce, vedeným v pozemnoknižnej vložke č. 190 a na ich vydanie. O podanej výzve tiež upovedomil Odštepny závod Palárikovo, keďže predmetné nehnuteľnosti sa nachádzajú v rámci jeho územného obvodu. Vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam bolo odňaté bez náhrady úpravou pozemkového vlastníctva v zmysle pozemkových reforiem. O uvedenom svedčí zápis v pozemnoknižnej vložke č. 190 zo dňa 30.06.1948 a 01.04.1955. Svoj právny nárok na navrátenie vlastníctva oprel o ustanovenie § 3 ods. 1 písm. c), ods. 3, § 4 ods. 1, § 5 ods. 3 Zákona č. 161/2005 Z. z..

2. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 6C/176/2006-946 zo dňa 11.09.2009 (v poradí prvým) žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok na vznik práva na vydanie nehnuteľností tiež z dôvodu, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný v konaní. Po odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 7Co/200/2009-1086 zo dňa 31.08.2011 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 6C/176/2006-946 zo dňa 11.09.2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodil, že výzva žalobcu v prejednávanej veci spĺňala náležitosti vyžadované zákonom a vecná legitimácia žalovaného bola daná.

3. Súd prvej inštancie uznesením č. k. _____ 5 zo dňa _____ + pripustil, aby do konania ako žalovaný 2/ vstúpil _____ d, so sídlom _____ Bratislava. Zároveň pripustil *zmenu žaloby* tak, že žalovaný 1/ (LESY Slovenskej republiky, štátny podnik) je povinný vydať žalobcovi nehnuteľné veci vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115 a že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne vydať žalobcovi nehnuteľné veci vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. _____ spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.07.2014.

4. V priebehu konania žalobca podaním zo dňa 25.01.2016 vzal žalobu voči žalovanému 2/ späť. Súd prvej inštancie *uznesením č. k. _____* zastavil konanie voči žalovanému 2/ o vydanie nehnuteľných vecí vedených Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. _____. Žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa _____ / spojením s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. _____ zo dňa _____.

5.1 V poradí druhým – napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o vydanie a navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam a to parcele č. _____ druh pozemku: lesné pozemky, o výmere _____ m² a parcele č. _____, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 707 m², ktoré sú vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. _____, a vydania príslušnej dokumentácie zastavil (výrok I.) Žalovaného zaviazal vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam: parcela č. 4759/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 61255 m²,

parcels č. 4759/3, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 24243 m², parcela č. 4803/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 23573 m², parcela č. 4804, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 8743 m², parcela č. 4809/1, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13162 m², parcela č. 4811/2, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 2331 m², parcela č. 4757/4, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere 13861 m², vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. 115, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 43,12% (výrok III.).

5.2 Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 2 ods. 1, 2, § 3 ods. 1 písm. c), § 4 ods. 1, § 5 ods. 1,2,3 zákona č. 161/2005 Z.z. § 145 ods. 1 až 3, § 146 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal právnym nástupníctvom rímskokatolíckej cirkvi k nehnuteľnostiam, ktoré sú zapísané v pozemnoknižnej vložke č. 190 a bol toho názoru, že z uvedeného zápisu vyplýva, že ako vlastník týchto nehnuteľností bola vedená Ostrihomská hlavná kapitula. Poukázal na to, že medzinárodnou zmluvou Modus vivendi, uzatvorenou dňa 17.12.1927 boli upravené vzťahy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou. Československá republika uznala, že len Svätá stolica má právo ohraničiť svoje diecézy a zaviazala sa, že žiadna časť Československej republiky nebude podriadená ordinárovi, ktorého sídlo je za hranicami Československej republiky, a že žiadna československá diecéza nebude presahovať štátne hranice. Zároveň prijali, že ustanovia dve nezávislé komisie na prípravu dohody o novom ohraničení a o dotáciách diecéz. V súlade s touto dohodou Svätá stolica apoštolskou konštitúciou „Ad ecclesiastici regiminis incrementum“ z 02.09.1937 určila obvody diecéz na území Československej republiky tak, aby sa tieto kryli so štátnymi hranicami. Touto apoštolskou konštitúciou bolo rozhodnuté aj o odčlenení Ostrihomskej arcidiecézy tak, že územie Ostrihomskej arcidiecézy, ležiace na území Československej republiky sa od nej odčlenilo, táto časť prešla na samostatnú cirkevnú jednotku - Trnavskú apoštolskú administratúru. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ako i prihliadnuc na historické dokumenty, súd dospel k záveru, že Rímskokatolícka cirkev so sídlom na Slovensku bola na základe právneho nástupníctva podľa územného princípu vlastníkom všetkých nehnuteľností, pôvodne zapísaných v pozemkových knihách na zahraničné cirkevné právne subjekty, a teda aj na Ostrihomskej arcidiecézu (panstvo). Svoje vlastnícke právo však k týmto nehnuteľnostiam nemohla vykonávať, pretože na ne bola štátom uvalená dočasná správa a následne ich štát odňal cirkvi niektorým zo spôsobov uvedených v reštitučných zákonoch. Napokon apoštolskou konštitúciou „Qui divino“ pápeža Pavla VI. zo dňa 30.12.1997 bolo rozhodnuté o povýšení Trnavskej apoštolskej administratúry na Trnavskú arcidiecézu, ktorá bola premenovaná dekrétom kongregácie pre biskupov z 01.03.2005 na Bratislavsko-trnavskú arcidiecézu, po ktorej má na základe konštitúcie Slovachiae sacrorum antistipes zo dňa 14.02.2008 právnu kontinuitu žalobca. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je nepochybné, že v období rozhodujúcom na uplatnenie nárokov podľa zákona bola Rímskokatolícka cirkev so sídlom na Slovensku na základe právneho nástupníctva podľa územného princípu vlastníkom všetkých nehnuteľností pôvodne zapísaných v pozemkových knihách na zahraničné právne subjekty, v danom prípade na Ostrihomskej arcidiecézu, resp. kapitolu. Preto súd prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, že žalobca je osobou s právnou subjektivitou a oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 2 cit. zákona č. 161/2005 Z. z.. Súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR č. 3Cdo 119/2002. Aj Krajský súd v Nitre vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. sp. zn. 8Co/145/2009-574 zo dňa 29.04.2010, sp. zn.

9Co/142/2009-622 zo dňa 20.05.2010, sp. zn. 25Co/75/09-807 zo dňa 17.3.2010, dospel k záveru, že žalobca je oprávnenou osobou podľa § 2 zákona č. 161/2005 Z. z..

5.3 Pri posudzovaní pasívnej legitímácie žalovaného (LESY Slovenskej republiky, štátny podnik) súd prvej inštancie poukázal na to, že pokiaľ zák. č. 161/2005 Z. z. ako lex specialis v § 4 ods. 1 označuje za povinnú osobu právnickú osobu, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží, je vo svetle týchto konštatácií povinnou osobou práve žalovaný. Logickým ani gramatickým výkladom zákona totiž nemožno dospieť k záveru, že zákonodarca postavenie správcu alebo držiteľa nehnuteľných vecí vo vlastníctve štátu ako povinných osôb viazal len na uzatvorenie dohody o vydaní nehnuteľnej veci s oprávnenou osobou, kým v prípade uplatnia totožného nároku na súde by povinnou osobou bol štát ako vlastník reštituovaných nehnuteľností. Pre takýto výklad nielenže niet opory v žiadnom ustanovení zákona, ale tento by bol v rozpore i s účelom zákona.

5.4 K námietke žalovaného, že výzva žalobcu bola nejasná a neurčitá, súd prvej inštancie uviedol, že z písomnej výzvy žalobcu zo dňa 05.09.2005 doručenej žalovanému dňa 14.9.2005 (čl. 52 spisu) vyplynulo, že sa domáha vydania a navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. Martovce (teraz Vrbová nad Váhom), ktoré špecifikoval v prílohe k tejto výzve, podľa ich zápisu v pozemknoknižnej vložke č. 190, pričom označil identifikáciu parciel č. 2841/05 zo dňa 15.08.2005, ako aj výpisom z LV č. 115. Z identifikácie týchto parciel vyplýva, že sa jedná o nehnuteľnosti pôvodne vedené v pozemknoknižnej vložke č. 190 kat. úz. Martovce vytvorené z jednotlivých parciel a v súčasnej dobe zapísané ako parcely (vymenované vyššie) na liste vlastníctva č. 115, vedené na vlastníka Slovenská republika, Lesy Slovenskej republiky š.p. Žalobca pri podávaní výzvy vychádzal zo zápisov pozemknoknižnej vložky č. 190 v k.ú. Martovce, pričom posledný zápis bol vykonaný 01.04.1955, na základe ktorého bolo zavkladované vlastnícke právo v prospech Československého štátu - štátny majetok, národný podnik v Bajči (pridelová listina Čd. 134/55), ktorú výzvu doručil žalovanému dňa 14.09.2005, teda v zákonom stanovenej lehote, teda do 30.04.2006. Žalobca výzvou zo dňa 05.09.2005 uplatnil svoje právo včas, v zákonom stanovenej lehote do 30.4.2006, pričom nebol sporný ani predmet, ktorého sa žalobca domáhal. Súd dodal, že žalobca v zákonom stanovenej lehote uviedol aj dôvod, podľa ktorého si uplatňuje svoj reštitučný nárok. V písomnej výzve označil tento dôvod § 3 ods. 1 písm. c), keď k odňatiu vlastníctva došlo postupom podľa zák. č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Nebolo preto sporné, aké právo si žalobca u žalovaného uplatnil, ku ktorým nehnuteľným veciam a ani dôvod, na základe ktorého tak učinil. Zvlášť za situácie, keď žalobca k písomnej výzve doložil i pozemknoknižnú vložku č. 190 kat. úz. Martovce, identifikáciu parciel a list vlastníctva č. 115 kat. úz. Vrbová nad Váhom. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že tieto listiny boli zaslané odštepnému závodu Palárikovo ako organizačnej zložke žalovaného, keďže v ich postavení nejde o dva rôzne samostatné subjekty prichádzajúce do úvahy ako povinné osoby. Následná činnosť žalovaného, ktorý na výzvu žalobcu reagoval viacerými písomnými podaniami len potvrdzuje, že uvedené listiny sa do sféry žalovaného i skutočne dostali.

5.5 V neposlednom rade sa súd prvej inštancie zaoberal aj existenciou žalobcom tvrdeného dôvodu navrátenia vlastníctva upraveného § 3 ods. 1 písm. c/ zák. č. 161/2005 Z. z. a to, či vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam prešlo do vlastníctva štátu odňatím bez náhrady postupom podľa zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy v rozhodnom období, t. j. od 8. 5. 1945 do 1. 1. 1990. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že k prechodu vlastníctva na štát došlo podľa nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj

m2. Z uvedeného vyplynulo, že hrubý procesný úspech žalobcu predstavoval % (výmera m2) a hrubý procesný úspech žalovaného, tzn. neúspech žalobcu, z dôvodu zastavenia konania v tejto časti, predstavoval % (výmera m2). Čistý úspech žalobcu preto v konaní predstavoval % (výmera %), čo v konečnom dôsledku znamená právo žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu %.

6.1 Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním v zákonnej lehote žalovaný, a to voči vyhovujúcemu výroku II. a výroku III. o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa ust. CSP, pretože riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie v časti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, v časti tvrdenia o neexistencii reštitučného dôvodu v nadväznosti na prezumpciu správnosti prídelovej listiny, čoho dôsledkom je arbitráry a nezákonný rozsudok.

6.2 Žalovaný poukázal na to, že z odôvodnenia rozsudku nie je predovšetkým zrejmé na základe čoho dospel súd prvej inštancie k záveru, že Modus vivendi preukazuje aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a právne nástupníctvo žalobcu po Ostrihomskej kapitule, keďže žalovaný opakovane uviedol, že v texte Modus vivendi sa nenachádza žiadne ustanovenie o právnom nástupníctve po Ostrihomskej kapitule. Modus vivendi nie je medzinárodnou zmluvou, nakoľko Modus vivendi je výsledkom procesu výmeny nót medzi československou vládou a Svätou Stolicou. Okrem vyššie uvedeného žalovaný v konaní poukázal i na to, že Žalobca si odvodzuje svoje právne nástupníctvo po právne existujúcom subjekte, ktorý doposiaľ právne nezanikol, čo žalovaný preukázal listinnými dôkazmi (najmä listami jeho Eminencie Kardinála, Ostrihom- budapeštianskeho arcibiskupa: Dr. Péter Erdő), ktorými sa však súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku rovnako nezaoberal.

6.3 Pokiaľ ide o odôvodnenie v časti prezumpcie správnosti Prídelovej listiny žalovaný poukázal na skutočnosť, že z Prídelovej listiny vyplýva, že prídelové konanie sa uskutočnilo na základe Nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, z čoho nepochybne vyplýva, že k prechodu vlastníckeho práva na štát nedošlo na základe reštitučných dôvodov v zmysle ust. § 3 ods. 1 Reštitučného zákona, ale na základe Nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. Žalovaný v konaní poukázal na skutočnosť, že Prídelová listina zapísaná pod B9 na PKV č. 190, k.ú.: Martovce je rozhodnutím správneho orgánu, ktoré je verejnou listinou a ktorého správnosť nie je konajúci súd oprávnený v tomto konaní preskúmať. Z tohto dôvodu namietal, že súd prvej inštancie nedal žiadnu odpoveď na opakovane žalovaným namietanú prezumpciu správnosti Prídelovej listiny, ktorá smerovala k nemožnosti prieskumu predmetnej Prídelovej listiny všeobecným súdom. Z uvedeného dôvodu zo strany súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď v súvislosti s Prídelovou listinou súd prvej inštancie nevychádzal z prezumpcie správnosti tohto správneho aktu. Ak mal súd pri rozhodovaní za to, že sa v danom prípade nemôže aplikovať prezumpcia správnosti, tak podľa názoru žalovaného ide o nesprávne právne posúdenie. V tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. Zn. 4Sžr/98/2014 zo dňa 01.04.2015, sp.zn. 2MCdo/10/2013 zo dňa 27.05.2014, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 10.08.2015, č.k. II. ÚS 562/2015-23. Záverom uviedol, že s poukazom na prezumpciu správnosti Prídelovej listiny, je potrebné bez ďalšieho dospieť k záveru, že štát nadobudol vlastnícke právo k predmetu sporu na základe iných skutočností ako sú predpokladané reštitučným zákonom, tzn. nie spôsobom uvedeným v ust. § 3 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona, ako nesprávne konštatoval súd prvej inštancie.

zradcov a nepriateľov slovenského národa. Poukázal na skutočnosť, že v danom prípade z Prídelovej listiny Okresného národného výboru v Hurbanove zo dňa 15. 3. 1955 vyplýva, že táto sa vydáva pre Československý štát - Štátny majetok, n. p. v Bajči - operatívna správa po vykonanom prídelovom konaní podľa nar. vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR a týka sa nehnuteľností v kat. úz. Martovce špecifikovaných parcelnými číslami, ktorých bývalým vlastníkom bolo Ostrihomské arcibiskupstvo. Následne na základe tejto prídelovej listiny bol prevedený pod č.d. 134 i vklad vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam, zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 190 kat. úz. Martovce titulom prídelu pre Československý štát. Zároveň však zápis v uvedenej pozemnoknižnej vložke zo dňa 30. júna 1948 pod č.d. 809 preukazuje, že pred zavkladovaním vlastníckeho práva štátu podľa návrhu a oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 25. júna 1948 č. B-1767/1948-I/D bola vykonaná *poznámka zamýšľaného prevzatia nehnuteľností poverenictvom a že tieto sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/1947 Sb.* Takýto postup (poznámka o zamýšľanom prevzatí) vlastne znamenal už realizáciu prvej fázy právneho prevzatia nehnuteľností štátom, pričom tak štát mohol učiniť len v intenciách zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy v spojení s primeraným použitím ustanovení záborového zákona a zákona náhradového. Bolo však vylúčené takto postupovať v intenciách nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. Pokiaľ následne i Okresný národný výbor v Hurbanove rozhodol o prídele nehnuteľností vydaním prídelovej listiny, mohol tak učiniť týmto spôsobom a v rámci jemu prináležiacich oprávnení opätovne len podľa zák. č. 142/1947 Sb., a nie podľa nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR. Z uvedeného vyplynul záver, že nehnuteľné veci, ktorých navrátenia vlastníctva sa žalobca domáha, prešli do vlastníctva štátu práve postupom podľa zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Za situácie, že žalovaný v konaní neposkytol žiadny právne relevantný dôkaz opaku tvrdenia žalobcu, že k odňatiu nehnuteľností došlo bez náhrady, hoci ho v tomto smere zaťažovala dôkazná povinnosť, považoval súd žalobu žalobcu za dôvodnú. Žalobca totiž v konaní preukázal i okolnosť, že sporné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období spôsobom uvedeným v § 3 ods. 1 písm. c/ zák. č. 161/2005 Z. z..

5.6 Pokiaľ ide o čiastočné späťvzatie žaloby, súd prvej inštancie konanie uznesením č. k. zo dňa zastavil len voči žalovanému 2/), bolo podľa názoru súdu potrebné konanie v časti o vydanie a navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam a to parcele č. 4, druh pozemku: lesné pozemky, o výmere n2 a parcele č. druh pozemku: lesné pozemky, o výmere m2, ktoré sú vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Vrbová nad Váhom, v katastrálnom území Vrbová nad Váhom, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. , zastaviť aj voči žalovanému 1/ (LESY Slovenskej republiky, štátny podnik). Preto súd prvej inštancie, postupujúc podľa § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP, rozhodol tak, ako je uvedené v prvom výroku rozsudku.

5.7 O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému vydania a navrátenia nehnuteľných vecí, pričom predmetom konania bolo vydanie a navrátenie nehnuteľností o veľkosti výmery spolu m2, čo predstavuje 100%. Súd konanie v časti o vydanie a navrátenie nehnuteľností o veľkosti výmery m2 zastavil a zavinenie zastavenia pričítal žalobcovi, keďže žalobca vzal žalobu v tejto časti späť z dôvodu, že nárok na vydanie a navrátenie vlastníckeho práva k parcelám CKN č. pôvodne vedenými na LV č. boli predmetom samostatného konania na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. a uvedené nemožno pričítať na vrub zodpovednosti žalovaného. Súd žalovanému uložil povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi nehnuteľností o veľkosti výmery

7.1 Žalobca k odvolaniu žalovaného vo svojom vyjadrení uviedol, že sa nestotožňuje s odvolaním žalovaného, považuje ho za účelové, nedôvodné. K údajnému nedostatočnému odôvodneniu rozsudku v časti aktívnej vecnej legitímácie poukázal na body 5, 14 a 17 odôvodnenia rozsudku. Následne v bode 32. odôvodnenia rozsudku súd podrobne odôvodňuje právne nástupníctvo žalobcu po Ostrihomskej hlavne kapitule s poukazom na ustálenú súdnu prax v tejto otázke. Listy od budapeštianskeho arcibiskupa Dr. Pétera Erdőa predstavujú len názor maďarského predstaviteľa cirkvi k historickému vývoju po prvej svetovej vojne na území Slovenska, ktorý žalovaným predložené listy nemajú žiadnu právnu silu ani relevanciu a v žiadnom prípade nie je spôsobilé spochybníť právoplatné právne dokumenty, ktorými bolo jednoznačne preukázané právne nástupníctvo žalobcu v predmetnej veci. Zdôraznil, že otázka právneho nástupníctva žalobcu po Ostrihomskej arcidiecéze je judikátorne ustálená najvyššou súdnou autoritou, napr. rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo/119/2002, sp.zn. 3Cdo/200/2010, sp.zn. 2Cdo/208/2009 a sp.zn. 4Cdo/250/2010.

7.2 K údajnému nedostatočnému odôvodneniu rozsudku v časti prezumpcie správnosti prídelovej listiny žalobca zastal názor, že súd prvej inštancie sa detailne zaoberal existenciou reštitučného dôvodu, osobitne predloženou prídelovou listinou, a to najmä v bode 17. rozsudku, v ktorom konkrétne popisuje námietku žalovaného o prezumpcií správnosti prídelovej listiny a v bodoch 45., 48., 51., 52. a 53. rozsudku odôvodňuje svoje závery. Žalobca uviedol, že v predmetnej veci súd prihliadol na rozhodnutie – prídelovú listinu Okresného národného výboru v Hurbanove zo dňa 15.03.1955, na jej účinky a vysporiadal sa s ňou tak, že dospel k záveru o nesprávnom označení v nej uvedeného právneho predpisu (ktorý sa ani nemohol vzťahovať na danú vec), čo bolo zároveň v danej dobe bežné. Poznamenal, že právne účinky prídelovej listiny na účely reštitučného konania nie sú spochybňované, ale odôvodnenie, konkrétne citovaný odkaz na právny predpis bol dokazovaním vyvrátený. Dôkaz o opaku nemožno vylúčiť, keď je z prídelovej listiny zrejmé, že tam uvedené ustanovenie právneho predpisu odôvodňujúce prevod vlastníctva z cirkvi na štát je nesprávne a nesúladne s právnymi predpismi. Dodal, že rozhodnutie súdu je správne a súladné aj s aplikačnou praxou súdov SR v obdobných otázkach, ktoré zastávajú rovnaký výklad a záver o existencii reštitučného dôvodu v zmysle ust. § 3 ods. 1 Reštitučného zákona (napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 2Cdo/208/2009, rozhodnutia KS NR sp.zn. 5Co/168/2012, 25Co/215/2012, 25Co/459/2015). Žalovaný tiež namietal, že súd nesprávne právne posúdil otázku prezumpcie správnosti správneho aktu. Podľa názoru žalobcu, prezumpciu správnosti správneho aktu nemožno striktno formalisticky uplatňovať tak, ako uvádza žalovaný, osobitne nie v reštitučnom konaní v neprospech oprávnenej osoby, čím by došlo k zmareniu účelu reštitučného zákona. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru ohľadom výkladu reštitučných predpisov (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Cdo 48/2009). Záverom uviedol, že súd prvej inštancie správne právne posúdil otázku prídelovej listiny a zápisov v PK vložke, niet pochyb o tom, že nehnuteľnosti boli v minulom režime predchodcovi žalobcu násilne odňaté bez náhrady a že v danom prípade predmetné nehnuteľnosti prešli na štát v zmysle zákona č. 142/47 Sb. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

8. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu opätovne v časti aktívnej legitímácie žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie opomenul čo i len spomenúť okrem listov od budapeštianskeho arcibiskupa Dr. Pétera Erdőa aj ďalšie dôkazy, či argumenty, ako napríklad PKV č. 1077, k. ú. Tekovské Nemce, z ktorej vyplýva, že ešte dňa 11.08.1950 bolo vložené vlastnícke právo v prospech Ostrihomskej kapituly, tzn. ešte v roku 1950 nebol subjektom intabulácie ako ani

žalobca tak ani iná cirkevná právnická osoba ako právny nástupca po Ostrihome. K nedostatočnému odôvodneniu v časti prezumpcie správnosti Prídelovej listiny zdôraznil, že jeho námietka smerovala k absencii odpovede súdu na žalovaným opakovane vznesenú námietku prezumpcie správnosti Prídelovej listiny, ktorá odôvodňovala nemožnosť prieskumu predmetnej Prídelovej listiny všeobecným súdom.

9. Žalobca k námietkam uvedeným v duplike žalovaného uviedol, že pozemkovo-knižnou vložkou a zápismi v nej sa okresný súd podrobne zaoberal, pričom relevantnou je PKV č. 190 pre k. ú. Martovce. Navyše v konaní nebolo sporné, že pôvodným vlastníkom bola Ostrihomská kapitula, čo žalobca ani nenamietal a zároveň v konaní bolo jednoznačne preukázané, že oprávneným subjektom po tomto vlastníkovi s titulom nástupníctva vo vzťahu k žalovaným nehnuteľnostiam je žalobca. Tiež zotrval na tom, že rozsiahle odôvodnenie rozsudku týkajúce sa prídelovej listiny, okrem toho že odpovedá na viacero ostatných námietok žalovaného, prakticky rieši aj prezumpciu správnosti prídelovej listiny. V plnom rozsahu sa pridržiava vyjadrenia žalobcu k odvolaniu zo dňa 24.01.2020, ako aj všetkých predošlých vyjadrení. Zotrval na tom, že odvolanie žalovaného je účelové a neopodstatnené.

10. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil v napadnutom vyhovujúcom výroku (II.), ako aj vo výroku o trovách konania (III.).

11. Zároveň odvolací súd aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd po prejednaní veci konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne na podklade skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil.

12. Žalovaný ako prvý odvolací dôvod namietal nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, právne normy aplikované súdom prvej inštancie a právne posúdenie, pre ktoré nemožno konštatovať jeho arbitrárnosť alebo nepreskúmateľnosť rozsudku, prípadne vadu konania majúcu za následok odňatie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že súd prvej

inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci riadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie (v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného v 2. rade) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozsudku v zmysle § 220 CSP a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za preskúmateľné v takej miere, že nedošlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie dal odpoveď na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre vec podstatný význam, ktorá odpoveď dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby súd zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, teda obsahuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia, teda odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

13. Účelom zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, bola opakovane náprava krívd spáchaných v minulosti samotnou štátnou mocou, preto orgány štátu sú pri aplikácii a interpretácii tohto predpisu povinné postupovať v súlade so zákonnými záujmami subjektov, ktorých ujma má byť aspoň čiastočne kompenzovaná. K splneniu jeho účelu a cieľa je preto nutné, aby súdy interpretovali tento predpis vo vzťahu k oprávneným osobám čo najústretovejšie v duchu snahy o zmiernenie niektorých majetkových krívd, v dôsledku ktorých k prechodu majetku došlo (porovnaj k tomu napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 247/2009 z 28. septembra 2010).

14. Žalovaný spochybňoval aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukázal na rozsiahlu judikatúru súdov v tejto oblasti a správne uzavrel, že aktívna legitimitácia žalobcu v tomto konaní je daná. Žalovaný v odvolaní poukazoval na listy kardinála jeho Eminencie Kardinála, Primáša a Ostrihom-budapeštianskeho arcibiskupa Dr. Pétera Erdőa zo dňa 31.03.2008 a zo dňa 10.02.2011. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s tvrdením žalobcu, že uvedené listy nemôžu spochybniť aktívnu legitimitáciu žalobcu v konaní. Zásadný význam pre posúdenie právneho nástupníctva žalobcu majú práve apoštolské konštitúcie, vrátane potvrdenia Štátneho sekretariátu Svätej Stolice – Oddelenie pre vzťahy so štátmi zo dňa 01.10.2011 číslo 3981/11/RS v spojení s Modus Vivendi. Pápežskou konštitúciou slovenskosti z 30. 12. 1977 bola na základe konštitúcií "Praescriptio sacrosancti" a "Qui divino" zriadená samostatná Slovenská provincia a na základe týchto konštitúcií boli zosúladené hranice cirkevnej jurisdikcie štátnym hraniciam, pričom farnosti, predovšetkým na juhu Slovenska, patriace do pôsobnosti Ostrihomskej arcidiecézy sa stali súčasťou diecézy v rámci Slovenskej provincie. Takto došlo k úprave a zosúladeniu diecézy a nástupníctvu právnemu k cirkevnému majetku na území Slovenskej republiky, keď právnym nástupcom vo vlastníctve všetkých nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú zapísané pozemnoknižne na zahraničné právne subjekty a nachádzajú sa na území Slovenskej republiky je príslušné biskupstvo, na území ktorého sa nehnuteľnosti nachádzajú. Ako už bolo uvedené, sú známe mnohé súdne rozhodnutia, ktorými bolo potvrdené nástupníctvo žalobcu po Ostrihomskom arcibiskupstve (napr. rozhodnutie ÚS SR zo dňa 25.05.2011 č.k. IV. ÚS/216/2011 – 36, rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 119/2002, rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo 250/2010, uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 142/2009, uznesenie ÚS SR sp. zn. III ÚS 373/2012), preto odvolací nebude opakovať známe

skutočnosti vyplývajúce z uvedených rozhodnutí a nemá dôvod ani odkloniť sa od ustálenej judikatúry týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

15.1 Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nepreukázania reštitučného dôvodu aj túto považoval odvolací súd za nedôvodnú. Žalovaný poukazoval na to, že prídelové konanie sa uskutočnilo na základe Nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, z čoho nepochybne vyplýva, že k prechodu vlastníckeho práva na štát nedošlo na základe reštitučných dôvodov v zmysle ust. § 3 ods. 1 Reštitučného zákona.

15.2 V predmetnej veci z pkn. vložky č. 190 aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu z dôvodu uvedeného v § 3 ods. 1 písm. c/ zákona odňatím bez náhrady v zmysle zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy, kde ako vlastníkom nehnuteľností bolo vedené Ostrihomské arcibiskupstvo. Pod poradovým číslom 8. sa nachádza zápis podľa Čd 809 z 30. júna 1948, z ktorého vyplýva, že podľa návrhu a oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 25. júna 1948 čj. B- 1767/48-I/D a podľa ustanovení zákona č. 142/1947 Sb. v znení zákona č. 44/1948 Sb. a vl. nar. č. 1/1948 Sb. v znení vl. nar. č. 90/1948 Sb., ako aj v zmysle § 2 a nasl. zákona č. 329/1920 Sb. v znení zákona č. 220/1922 Sb. *poznámenáva sa, že nehnuteľnosti Povereníctva pôdohospodárstva zamýšľa prevziať a nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zákona č. 142/1947 Sb. v znení zákona č. 44/1948.* Pod poradovým č. 9 sa nachádza zápis zo dňa 1. apríla 1955 Čd 134, v zmysle ktorého podľa prídelovej listiny Okresného národného výboru v Hurbanove zo dňa 15. marca 1955 bolo vložené vlastnícke právo titulom prídelu pre Československý štát - štátny majetok, národný podnik v Bajči v celosti. Aj keď z prídelovej listiny Okresného národného výboru v Hurbanove zo dňa 15.03.1955 vyplýva, že táto sa vydáva pre Československý štát - štátny majetok n.p. v Bajči operatívna správa po vykonanom prídelovom konaní *podľa nariadenia vlády č. 104/1945 Zb.*, z obsahu tohto právneho predpisu je zrejmé, že k odňatiu vlastníckeho práva bývalému vlastníkovi Ostrihomská hlavná kapitula nemohlo dôjsť na základe nariadenia vlády č. 104/1945 Zb. V samotnej prídelovej listine je pritom uvedené nar. č. 104/1945 Zb., ako aj zákon č. 142/1947 Zb., ktorý je síce prečiarknutý, je však zrejmé, že prídelové listiny boli na základe jedného listinného formuláru vydávané podľa dvoch rôznych právnych predpisov. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že došlo k pochybeniu v označení právneho predpisu, na základe ktorého bola vydaná predmetná prídelová listina. O tom svedčí aj samotný zápis v pkn vložke č. 190 zo dňa 30. 06. 1948 pod Čd. 809, že podľa návrhu a oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 25. 06. 1948 pod č. 1767/48-I/D bola vykonaná poznámka zamýšľaného prevzatia nehnuteľností poverením a že tieto sú predmetom revízie podľa zákona č. 142/1947 Zb. Súd prvej inštancie preto dospel k správneému záveru, že nehnuteľné veci, ktorých navrátenia vlastníctva sa žalobca domáha, prešli do vlastníctva štátu práve postupom podľa zák. č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Odvolací súd považoval za preukázané, že sporné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období spôsobom uvedeným v § 3 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 161/2005.

15.3 K námietke žalovaného, že prídelová listina zapísaná pod B9 na PKV č. 190, k.ú.: Martovce je rozhodnutím správneho orgánu, ktoré je verejnou listinou a ktorého správnosť nie je konajúci súd oprávnený preskúmavať, odvolací súd uvádza, že v danom prípade sa nespochybnuje samotná prídelová listina, ktorá má všetky potrebné náležitosti, teda bola vydaná Okresným národným výborom v Hurbanove dňa 15.03.1955, sú v nej presne

špecifikované nehnuteľnosti (parcely) bývalého vlastníka Ostrihomskej hlavnej kapituly, ktoré boli vydané pre Československý štát- Štátny majetok n.p. v Bajči. Evidentným pochybením pri jej vydávaní je len uvedenie nesprávneho právneho predpisu, na základe ktorého bola prídelová listina vydaná, teda zákona č. 104/45 Zb. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení poľnohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov Slovenského národa, ktorý sa evidentne nemôže týkať vlastníctva Ostrihomskej hlavnej kapituly. Odvolací súd dodáva, že aj v tomto konkrétnom prípade postupovať pri aplikácii reštitučného zákona príliš formalisticky by mohlo znamenať dokonca zmarenie účelu, pre ktorý bol tento zákon prijatý, teda vždy treba brať do úvahy zmysel a účel tohto zákona.

16. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku II., ako aj vo výroku o trovách konania (III.) potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania strán sporu odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V Nitre dňa 24. marca 2022

JUDr. Lenka Halmešová
predsedníčka senátu, sudkyňa spravodajkyňa

JUDr. Erika Madarászová
členka senátu

JUDr. Marta Polyáková
členka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Nikelová

Okresný súd Komárno

Doložka právoplatnosti

Rozsudok

Dátum vydania: 24.03.2022

Spisová značka: 7Co/31/2020

IČS: 4206210185

ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4206210185.5

Dátum nadobudnutia právoplatnosti: 26.04.2022

Dátum vytvorenia doložky: 27.04.2022

Vytvoril: Ildikó Károlyová

